

Arrest

nr. 307 970 van 7 juni 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54 / 3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. DE WOLF verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 4 april 2022, dient op 5 april 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 8 augustus 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 22 juni 2023.

1.3. Op 30 augustus 2023 neemt de adjunct-commissaris voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en u bent van origine Pashtoun. U bent moslim en bent afkomstig van het dorp Sawatai gelegen in het district Qarghayi van de provincie Laghman. U bent geboren op 01/01/2003 in het dorp Sawatai, maar u hebt altijd verbleven in het nabijgelegen dorp Nawabat. In Afghanistan ging u naar school tot de 9de graad. Drie à drie jaar en half geleden is uw vader overleden. In uw dorp woonde dichtbij uw huis een meisje, W. (...). Ongeveer drie maanden voor uw vertrek uit Afghanistan zag u haar passeren voor uw huis toen ze naar de waterpomp ging. U ging naar haar en gaf haar uw nummer. Zo begonnen jullie in het geheim met elkaar te praten. Jullie ontmoetten elkaar ongeveer drie of vier keer per maand 's nachts in uw gasthuis en waren dan samen voor ongeveer een half uur. De vader van W. (...) was Imam van de grote moskee in het dorp en na de val van de overheid maakte hij zichzelf kenbaar als lid van de taliban. Een keer spraken u en W. (...) af op de middag tussen jullie huizen, jullie knuffelden elkaar op dat moment. Haar vader zag jullie waarop jullie wegreunden. W. (...) ging hierna naar haar huis en u contacteerde uw broer. Uw broer adviseerde u om naar Kaboel te gaan waar u vervolgens drie maanden verbleef bij uw oom, de man van uw paternale tante. Drie of vier dagen na uw verhuis naar Kaboel was W. (...) dood.

Uw broer, I. (...), werkte bij de Afghaanse lokale politie (ALP) gedurende ongeveer vijf jaar. Hij was de commandant over 10 lokale politieagenten in zijn checkpoint. Tijdens een bepaalde nacht vond een gevecht tussen zijn checkpoint en de taliban plaats waarbij enkele talibanstrijders werden gedood. Vervolgens hoorde uw broer van zijn vrienden en dorpsbewoners dat de taliban hem beschuldigden de moordenaar te zijn van hun gedode strijders. De volgende dag verliet uw broer zijn checkpoint en verliet hij het dorp met zijn gezin. Ze verhuisden ook naar het huis van uw paternale tante in Kaboel, waar u reeds verbleef. U verliet samen met uw broer Afghanistan 4 of 5 dagen voor de taliban Kaboel innamen. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk tot u op 4 april 2022 in België toekwam. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) registreerde uw verzoek voor internationale bescherming op 5 april 2022. Twee à drie maanden na uw vertrek kwam u te weten over het lidmaatschap van W. (...) haar vader bij de taliban.-

Ter staving van uw verzoek voor internationale bescherming legt u volgende documenten neer: een kopie van uw Engels diploma, foto's van u en W. (...), een kopie van het paspoort van uw vader en van uw broer I. (...), een kopie van de badge van I. (...), een kopie van een certificaat van I. (...), foto's van I. (...) op zijn werk en foto's van u en I. (...), foto's van een vriend van uw broer I. (...), een kopie van de taskara van uw vader en moeder en een kopie van uw vaccinatiekaart.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verklaarde voor de DVZ dat u op het moment van uw aankomst in België minderjarig was (zie Fiche NBMV). Op basis van een leeftijdsonderzoek uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis Antwerpen werd geconcludeerd dat u met een redelijke wetenschappelijke zekerheid op datum van 12 april 2022 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is. Bijgevolg oordeelde het Commissariaat-Generaal dat er in uw hoofde geen steunmaatregelen verleend dienen te worden omwille van de door u verklaarde minderjarigheid aangezien uit het voornoemde leeftijdsonderzoek blijkt dat u geenszins nog minderjarig was op het moment van uw aankomst en uw verzoek om internationale bescherming in België.

Er moet worden vastgesteld dat u verder geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-Generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan uit vrees gedood te worden door de taliban, enerzijds door het werk van uw broer I. (...) en anderzijds door uw liefdesrelatie met W. (...) (CGVS, p. 14).

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u bij uw aanmelding bij de DVZ een poging tot leeftijdsfraude heeft ondernomen. U verklaarde namelijk 16 jaar oud te zijn waardoor uw administratieve geboortedatum werd vastgelegd op 30 april 2006. Uit het leeftijdsonderzoek, uitgevoerd door de DVZ op 12 april 2022, bleek dat u toen 20,8 jaar oud was, met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. Dit is een verschil van minstens twee jaar tussen uw leeftijd op basis van uw beweerde geboortedatum en uw werkelijke leeftijd, en mogelijk veel meer. Tijdens het persoonlijk onderhoud hield u verder vast aan uw beweerde leeftijd (CGVS, p. 4-5). Wanneer u werd geconfronteerd met het feit dat u niet kon worden beschouwd als minderjarige bij uw aanmelding, geeft

u aan dat uw rechten als minderjarige u werden ontnomen en verwijst u hierbij naar het kunnen volgen van studies (CGVS, p. 5). U heeft duidelijk geprobeerd de asielinstanties te misleiden over uw leeftijd wat uw algemene geloofwaardigheid als verzoeker aantast.

Verder slaagt u er niet in uw vrees voor vervolging door het werk van uw broer I. (...) bij de ALP aannemelijk te maken om volgende redenen:

Ten eerste kan er geen geloof worden gehecht aan de beschuldigingen ten aanzien van uw broer ten gevolge van het gevecht tussen de checkpoint van uw broer en de taliban door uw gebrekkige kennis en vage verklaringen hierover. Zo kan u niet duiden hoe uw broer is te weten gekomen dat de taliban hem ervan beschuldigden een moordenaar te zijn (CGVS, p. 25 - 26). Verder weet u ook niet hoeveel slachtoffers er waren bij de taliban ten gevolge van het gevecht en is het vooral opmerkelijk dat u niet weet of er slachtoffers bij de lokale politie waren aangezien dit over collega's van uw broer gaat (CGVS, p. 26). Gevraagd naar de naam van de talibanstrijder die die nacht stierf door het gevecht, moet u het CGVS eveneens een antwoord schuldig blijven, nochtans zou uw broer verantwoordelijk worden gesteld voor diens dood (CGVS, p. 25). Het gevecht en de beschuldigingen ten gevolge hiervan zijn de reden dat uw broer naar Kaboel is gevlucht waarna u samen met hem bent vertrokken uit Afghanistan, waardoor kan verwacht worden dat u hierover duidelijke verklaringen aflegt en genoeg kennis heeft. Aangezien de beschuldigingen ten aanzien van uw broer niet overtuigen, heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat uw broer persoonlijke problemen had ten gevolge van zijn werk bij de ALP.

Ten tweede moet worden vastgesteld dat, ook al wordt geloof gehecht aan het profiel van uw broer, het loutere gegeven dat een familielid actief zou zijn geweest bij de ALP onvoldoende is om een gegronde vrees of een reëel risico aannemelijk te maken. Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023> blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Aangezien uw verklaringen omtrent de reden van de vlucht van uw broer uit Afghanistan – namelijk de beschuldigingen ten gevolge van een gevecht waarbij een talibanleider om het leven kwam – niet geloofwaardig zijn schept u geen duidelijkheid over zijn werkelijke situatie. Er kan bijgevolg niet zomaar worden aangenomen dat uw broer daadwerkelijk met u het land ontvlucht is zoals u het voorstelt. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de vervolging van uw broer toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevindt, dan ook niet aan.

Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Dit wordt bovendien bevestigd door de vaststelling dat uw familie na uw vertrek nooit is benaderd geweest of problemen heeft gehad door het werk van I. (...) (CGVS, p. 27). Daarenboven moet worden opgemerkt dat u geen duidelijk zicht biedt op de situatie van uw vader die volgens uw verklaringen op het CGVS reeds enkele jaren overleden is. Zo heeft u vooreerst niet vermeld bij uw aanmelding als minderjarige dat uw vader is overleden (Fiche NBMV). U verklaarde daar dat uw vader in Charbargh woonde (Fiche NBMV). Nochtans was u meteen op de hoogte van het overlijden van uw vader (CGVS, p. 6). Geconfronteerd met deze discrepantie haalt u aan dat uw vader in Charbargh heeft gewoond voor zijn overlijden en u daarom Charbargh had verklaard als woonplaats van uw vader (CGVS, p. 7; Fiche NBMV). Deze uitleg is niet afdoende aangezien u ook heeft verklaard bij uw aanmelding dat uw vader de organisator was van uw reis (Fiche NBMV). Deze vaststelling is wel degelijk relevant, gezien uw vader voor de taliban het eerste aanspreekpunt zou zijn indien zij de familie van uw broer zouden viseren omwille van zijn werk als politieman in het verleden. De vaststelling dat u geen klaarheid geeft over de situatie van uw vader, doet bijgevolg eveneens afbreuk aan uw vrees voor de taliban omwille van uw broer.

Ten derde is het opmerkelijk dat u bij uw aanmelding als minderjarige in België niets over het werk van uw broer bij de lokale politie heeft vermeld (Fiche NBMV). U verklaarde daar enkel dat u het land heeft verlaten omdat de taliban u wilden vermoorden. Ondanks dat er daar geen volledige uiteenzetting verwacht wordt van de essentiële elementen is het toch opmerkelijk dat u niets vermeldde over het werk van uw broer aangezien het aan de basis ligt van uw vertrek uit uw land van herkomst. Dit ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Om bovenstaande redenen heeft u niet weten aannemelijk maken dat u een vrees voor vervolging koestert door het werk van uw broer bij de ALP.

Daarnaast kan er geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde liefdesrelatie met W. (...) om volgende redenen:

Ten eerste legt u tegenstrijdige verklaringen af over het levenseinde van W. (...). Zo verklaart u zowel bij de DVZ (CGVS, Vragenlijst DVZ, punt 5) als op het CGVS dat W. (...) is vermoord door haar vader, de imam (CGVS, p. 15). Later tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dat niemand weet of ze vermoord is of aan een natuurlijke dood is gestorven (CGVS, p. 23). De vaststelling dat u er niet in slaagt coherente verklaringen af te leggen over het levenseinde van uw liefdespartner wekt twijfels op over de geloofwaardigheid van jullie liefdesrelatie.

Ten tweede zijn uw verklaringen over uw relatie met W. (...) allerminst doorleefd en is uw kennis over W. (...) erg gebrekkig. Toen u gevraagd werd naar uw eerste ontmoeting met W. (...) geraakte u niet verder dan dat u haar zag bij de waterpomp en tegen haar begon te praten (CGVS, p. 17). Verder verklaarde u dat u het karakter van W. (...) het belangrijkste vond (CGVS, p. 18), maar toen u later gevraagd werd naar wat u dan juist leuk vond aan haar karakter kon u enkel antwoorden met "alles" (CGVS, p. 18). Nochtans werd aangedrongen om concreter te antwoorden, waarop u nog toevoegde dat zij beleefd was en 'goed in gesprek' (CGVS, p. 18). Over hoe het leven van W. (...) was, verklaarde u dat het normaal was (CGVS, p. 18). Hierop doorgevraagd kon u nog toevoegen dat ze studeerde en haar moeder hielp. U geeft dus enkel oppervlakkige en summiere verklaringen over de hoofdpersoon van uw persoonlijke problemen, W. (...) waar u verliefd op was en waarvoor u bereid was enorme risico's (zie infra) te nemen, waardoor u niet kan overtuigen dat u daadwerkelijk in een relatie was met W. (...). Daarnaast is uw kennis over W. (...) erg gebrekkig wat andermaal de geloofwaardigheid van uw liefdesrelatie met haar aantast. Zo verklaart u niet te weten wat W. (...) niet leuk vond (CGVS, p. 19) en kon u dus niets opnoemen waar W. (...) zich aan ergerde. Gevraagd naar wat W. (...) graag deed in haar vrije tijd, verklaarde u dat ze het leuk vond om naar buiten te gaan maar dat u niet weet wat ze echt leuk vond (CGVS, p. 19). Daarnaast is het opmerkelijk dat u in de tijd dat u een relatie had met W. (...) niet zeker wist of haar vader lid is bij de taliban of niet (CGVS, p. 20). Gelet op het risico van jullie liefdesrelatie (zoals hierboven al aangegeven), wat nog vergroot wordt door het lidmaatschap van W. (...) haar vader bij de taliban, kan worden verwacht dat over bovenstaande elementen gesproken werd. Hierbij moet verder ook worden opgemerkt dat het bevreemdend is dat u tijdens het persoonlijk onderhoud niet spontaan aanhaalde dat de vader van W. (...) lid is van de taliban toen u werd gevraagd naar wat de vader van W. (...) deed en of er iets is over de vader wat belangrijk is om te weten (CGVS, p. 20).

Ten derde is ook uw gedrag allerminst aannemelijk. Uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt namelijk dat de contacten, zoals u die had, met iemand van het andere geslacht waar u geen familieband mee heeft absoluut niet worden getolereerd binnen de Pashtounse cultuur (zie administratief dossier, stuk 3). Buitenechtelijke relaties voor het huwelijk maken een zeer gevoelig onderwerp uit in Afghanistan en Pashtoenen houden hier nog een striktere opvatting op na (zie administratief dossier, stuk 4 en 5). In rurale regio's, zoals deze waaruit u afkomstig bent, en bij Pashtoenen in het bijzonder is eer het hoogste goed (zie administratief dossier, stuk 5 en 6). Als de eer wordt geschonden, dient deze hersteld te worden waarbij algemeen aanvaard wordt dat wraak (badal) wordt genomen. De vaststelling dat u ondanks deze risico's verbonden aan uw liefdesrelatie toch in het openbaar afsprak en W. (...) op dat moment zelfs knuffelde is erg onaannemelijk (CGVS, p. 22). Zeker gelet op uw leeftijd startte uw relatie op een moment dat meer voorzichtigheid en verantwoordelijkheid van u kon worden verwacht. Volgens uw eigen verklaringen zou u 15 jaar zijn op het moment dat uw relatie begon met W. (...), maar in werkelijkheid zou u volgens de resultaten van het leeftijdsonderzoek al zo'n drie jaar ouder zijn geweest op het moment dat uw relatie startte. Ten vierde is de hele nasleep na het moment van de betrapping door W. (...) haar vader van u en W. (...) erg onwaarschijnlijk. Zo is uw familie op de hoogte van uw gedrag en van de door u gepleegde ernstige inbreuk op de gedragscode voor Pashtouns, maar toch helpt uw broer u nog en kan u nog drie maanden bij uw paternale tante en haar man verblijven die ook op de hoogte is van wat u had gedaan (CGVS, p. 22-23). Dit is nochtans risicovol voor uw familie aangezien de wraak van de tegenpartij zich tegen andere familieleden zou kunnen keren. Daarenboven woonde uw familie op dat moment nog in hetzelfde dorp als de familie van W. (...) waardoor kan verwacht worden dat de familie van W. (...) iets zou ondernemen tegen uw familie. Uw familie is echter na uw vertrek nooit benaderd door de taliban, waartoe de vader van het meisje behoorde (CGVS, p. 26). Ook van andere problemen gedurende de drie maanden dat uw familie nog in het dorp woonde is geen sprake. De vaststelling dat uw relatie met een meisje zonder gevolgen bleef voor uw eigen familie, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze liefdesrelatie.

Ten vijfde is het opmerkelijk dat u bij uw aanmelding als minderjarige in België niets heeft vermeld over uw verboden liefdesrelatie met W. (...) (Fiche NBMV). Zoals hierboven al opgemerkt, vermeldde u daar enkel dat u het land heeft verlaten omdat de taliban u wilden vermoorden, waardoor het ook hierbij opmerkelijk is dat u niets vermeldde over uw liefdesrelatie met W. (...) aangezien het eveneens aan de basis ligt van uw vertrek uit uw land van herkomst. Dit ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen, maakt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw vluchtrelaas. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus conform art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofdte persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt,

burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het

slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke

situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsvername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsvername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsvername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact

gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De kopie van uw Engels diploma en uw vaccinatiekaart hebben geen relevantie mbt uw asielaanvraag. De foto van u met een meisje zegt niets over de relatie die u had met dat meisje. De kopieën van het paspoort van uw vader, van uw broer I. (...) en de kopieën van de taskara van uw moeder en vader zeggen hooguit iets over hun nationaliteit en identiteit, maar deze staan op zich niet ter discussie. De kopieën van documenten van het werk van uw broer (badge en certificaat) en foto's van hem veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen aangezien geloof wordt gehecht aan het werk van uw broer bij de ALP.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 tot 48/6 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van "artikel 3", van artikel 4 van de van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel. Uit de bespreking van het enig middel blijkt dat verzoeker zich tevens beroept op een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Vooreerst gaat verzoeker, na een theoretisch betoog, in op de vluchtelingenstatus. Uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij niet akkoord is met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing aangaande zijn vluchtrelaas. Hij tracht enkele weigeringsmotieven te weerleggen of te verklaren.

Verzoeker geeft verder een theoretische uiteenzetting over het objectieve en subjectieve element van de vrees voor vervolging en verwijst hiervoor naar richtlijnen van UNHCR en artikel 48/6, §5, c) van de Vreemdelingenwet. Om te kunnen spreken van een gegronde vrees moeten beide elementen aanwezig zijn, en niet enkel het objectief element, zoals gesuggereerd door de adjunct-commissaris, aldus verzoeker. Rekening houdend met alle voorgaande bemerkingen en met het gegeven dat de taliban nu de macht

hebben over heel het land, stelt verzoeker dat hij bezwaarlijk kan terugkeren en de vluchtelingenstatus dient te krijgen.

Verzoeker vervolgt dat zijn identiteit en die van zijn familieleden onbetwist blijft, en dit element dient meegenomen te worden in de analyse van de nood aan internationale bescherming.

Verzoeker gaat verder met een theoretische uitleg over de samenwerkingsplicht, de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming en de bewijslast. Verzoeker stelt dat hij voldaan heeft aan de samenwerkingsplicht omwille van het feit dat hij verschillende documenten heeft neergelegd. Het mag volgens verzoeker verbazen dat het CGVS zelf toegeeft dat er op heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie voorhanden is over de situatie in Afghanistan maar meent dat er nieuwe informatie is van verschillende gezaghebbende experts, analisten en internationale organisaties die stelt dat de situatie verbeterd zou zijn. Alle bronnen die het CGVS aanhaalt stellen volgens verzoeker zelf dat de veiligheidssituatie in Afghanistan nog steeds ontzettend volatiel is en er niet concreet kan aangetoond worden dat asielzoekers uit Afghanistan hierdoor geen risico op ernstige schade kunnen lopen bij een terugkeer. Ter staving verwijst verzoeker naar de UNHCR *Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan* van februari 2023. Hij betoogt dat het dan ook niet te vatten is *“dat tegenpartij de mening is toegedaan dat een terugkeer naar Afghanistan veilig is en dat verzoeker er een menswaardig leven kan leiden, gezien alle beschikbare informatie tot heden spreekt van een enorm onveilige situatie én het moeilijk blijft nieuwe objectieve informatie te verkrijgen”*. De samenwerkingsplicht werd dan ook niet vervuld in hoofde van verweerder, aldus verzoeker.

Vervolgens stelt verzoeker dat hij sinds 5 april 2022 in België verblijft, *“een althans volgens de Taliban, ‘ongelovig land’”*, waardoor hij bij een terugkeer naar Afghanistan een bepaald risicoprofiel heeft. Verzoeker meent dat hieruit duidelijk blijkt dat hij bezig is zich de westerse normen en waarden eigen te maken. Hij betoogt dat verweerder dit element niet ernstig genoeg opneemt en het zorgvuldigheidsbeginsel bijgevolg geschonden wordt. Verzoeker benadrukt dat het onduidelijk is hoe de taliban personen die Afghanistan verlaten hebben zullen behandelen, en verwijst naar en citeert uit de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van januari 2023. Verzoeker benadrukt dat hij vertrokken is omwille van zijn persoonlijke problemen met de taliban, dat hij niet over enige uitnodigingsbrief inzake werkaangelegenheid beschikt en dat hij, zeker aangezien hij zichzelf reeds in slecht daglicht heeft geplaatst bij de taliban wegens zijn herhaaldelijke afwijzingen om zich aan te sluiten, dan ook zal vallen onder de tweede categorie ‘slechte Afghanen’, dat hieruit volgt dat hij uiteraard wel zal worden bekritiseerd door de taliban en dus een risico loopt bij terugkeer. Verder betoogt verzoeker dat het rapport ook melding maakt van verschillende mogelijke percepties die niet enkel de taliban maar de Afghaanse samenleving kunnen ontwikkelen over terugkeerders uit het Westen en die bijgevolg voor hem een gevaar kunnen vormen, waarna hij uit het rapport citeert. Verzoeker benadrukt dat hij nu gezocht wordt door de taliban omwille van de schande, dat de gemeenschap/dorpelingen uit schrik voor de taliban ook de familie zo zal aanzien en hen belasteren niet ondenkbaar is, dat de taliban dan onmogelijk als actor kan worden beschouwd die bescherming kan bieden tegen de dorpelingen, waarbij hij verwijst naar en citeert uit de reeds vermelde *Guidance note* van het UNHCR van februari 2023 en stelt dat dit ook werd bevestigd in een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 19 januari 2023. Hij meent dat het onverstaanbaar is dat verweerder hier helemaal niets over motiveert, dat sterker nog verweerder erkent dat personen die terugkeren door de taliban of hun omgeving met argwaan kunnen bekeken worden en geconfronteerd worden met uitsluiting of stigma, maar van mening is dat dit niet van zodanig hoog niveau is dat dit automatisch leidt tot een vrees voor vervolging.

Verzoeker merkt op dat de taliban geen duidelijk standpunt hebben ingenomen over terugkeerders uit het Westen en dat zij een streng islamitisch beleid wensen te voeren in Afghanistan wat door hen reeds publiekelijk verkondigd is geweest.

Onder verwijzing naar bronnen van EUAA, UNHCR en Nansen, stelt verzoeker dat er heden geen duidelijk en willekeurig beleid wordt toegepast door de taliban, dat de taliban-leider de toepassing van straffen volgens de sharia verplicht heeft gesteld, waaronder openbare executies en lijfstraffen, dat er geen nauwkeurige en actuele informatie beschikbaar is over terugkeerders naar Afghanistan uit Europa, dat er na verblijf in een Europees land vrijwel geen enkel geval is van een terugkeer en er geen informatie voorhanden is aangaande hun situatie, dat gelet op voorgaande bezwaarlijk kan worden besloten door verweerder dat hij geen risico loopt omwille van zijn terugkeer uit het Westen gepaard met een verwesterd profiel en vat samen dat er weinig informatie beschikbaar is *“over hoe personen gevisieerd zullen worden als ‘verwesterd’ sinds de machtsovername door de Taliban, doch heeft de Taliban wel duidelijke standpunten laten blijken over hoe de Sharia nageleefd moet worden”*. Hij wijst erop dat het EUAA-rapport van januari 2023 stelt dat een individuele beoordeling dient gemaakt te worden op basis van iemand zijn kenmerken om te kunnen oordelen of er een nood is aan internationale bescherming, waarna verzoeker opnieuw uit dit rapport citeert. Verzoeker wijst erop dat de duur van het verblijf in het buitenland een belangrijke rol speelt, dat hij Afghanistan meer dan een jaar geleden verliet en als sinds 5 april 2022 in België blijft, wat ertoe geleid heeft dat hij zich niet meer

volledig houdt aan de islamitische normen en waarden die door de taliban worden gehanteerd, gelet op zijn lang verblijf buiten Afghanistan, waardoor hij kans op geseling of zelfs executie meent te lopen "*indien hij zich niet houdt aan de sociale en thans vervreemde normen opgelegd door de Taliban*". Verzoeker citeert ter ondersteuning uit een rapport van Amnesty International. Hij betoogt dat gezien zijn verblijf van meer dan twee jaar in België en de schoolgang, het niet mag verwonderen dat hij hier reeds een leven heeft opgebouwd, zich inzet om aan zijn toekomst in België te werken en zich ontwikkeld heeft onder de geldende Belgische waarden en normen, dat hij omwille van zijn lang verblijf in België, wat door de taliban als een ongelovig land wordt beschouwd, wel degelijk een actuele vrees heeft bij terugkeer omwille van verwestering. In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing laat uitschijnen, meent verzoeker dat hij wél een concreet element aanhaalt dat aantoont dat er een gegronde vrees voor vervolging is bij een terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker voert verder aan, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad, dat de risicobeoordeling toekomstgericht dient te gebeuren, temeer nu de taliban sinds 15 augustus 2021 de macht hebben overgenomen. Verzoeker stelt dat het EASO-rapport *Afghan nationals perceived as 'Westernised'* stelt dat personen die in het buitenland asiel aanvragen worden aanzien als christenen of atheïsten, ongeacht of zij daadwerkelijk een verzoek hebben ingediend en hij haalt verder algemene informatie aan waarin gewag wordt gemaakt van een verhoogd risico op vervolging door de taliban omwille van gepercipieerde verwestering. Verzoeker vervolgt met een theoretische toelichting over het non-refoulementbeginsel. Hij betoogt dat het aan verweerder toekomt om aan te tonen dat de situatie in het herkomstland aan de standaard 'de situatie in het land van herkomst voorziet in een veilige terugkeer van de onderdaan', voldoet, dat hoewel verweerder motiveert dat er voldoende objectieve informatie te vinden is die een dergelijke terugkeer verantwoordt, dit ingaat tegen het standpunt van het UNHCR, waarna hij dit standpunt citeert. Verzoeker vervolgt dat de Raad de nood aan bescherming voor (vermeende) verwestering voor Afghanen reeds erkende, dat nu de taliban de macht heeft overgenomen, het risico op vervolging significant groter is geworden gelet op de strikte interpretatie van de sharia die de taliban wenst te hanteren. Verzoeker meent dat verweerder geen toekomstgericht onderzoek heeft gevoerd en stelt dat hij wel degelijk concrete elementen heeft kunnen aanhalen waaruit blijkt dat hij omwille van verwestering en verblijf in het buitenland niet kan terugkeren naar Afghanistan.

Voorts betoogt verzoeker dat hem het voordeel van de twijfel, waarover hij een theoretisch betoog levert, moet worden gund.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker dat hem subsidiaire bescherming wordt toegekend, waarbij hij eerst een theoretische toelichting bij de begrippen 'gewapend conflict' en 'willekeurig geweld' geeft. Verzoeker meent dat, gezien het grote aantal aanvallen die in de afgelopen laatste maanden van vorig jaar plaatsvonden en gezien de reële kans op ernstige bedreigingen van het leven of de persoon ten aanzien van alle burgers, er momenteel in Afghanistan sprake is van een dermate hoge graad van willekeurig geweld. Hij verwijst hiervoor naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Verzoeker betoogt verder, onder verwijzing naar en het citeren uit de reeds vermelde *Guidance Note* van het UNHCR van februari 2023 en een rapportering van de Secretaris-Generaal op 27 februari 2023, dat er eind 2022 een toename is geweest van "*activiteiten van gewapende conflicten*" en er een stijging is inzake veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers. Verzoeker betoogt dat er geen sprake is van een zorgvuldig onderzoek daar er cijfers beschikbaar zijn over incidenten dit jaar (*d.i.* 2023). Hij betoogt voorts dat de plaatsvervangend permanent vertegenwoordiger van Frankrijk bij de Verenigde Naties een statement maakte bij de Veiligheidsraad op 20 december 2022 waarin de verslechtering van de veiligheidssituatie opnieuw wordt bekrachtigd. Verzoeker wijst daarnaast ook nog op een *working paper* van 18 maart 2023 van ECRE waarin wordt benadrukt dat er burgerslachtoffers blijven vallen vanwege gerichte aanvallen, dat de mensenrechtensituatie alleen maar verslechtert en het lijden blijft toenemen. Verzoeker betoogt dat een toekomstgerichte beoordeling dient gemaakt te worden, dat gezien verscheidene internationale experts en analisten aanhalen dat de situatie aan het verslechteren is voor burgers sinds eind vorig jaar, hiermee rekening dient te worden gehouden.

Aangaande de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan herhaalt verzoeker wat hieromtrent in de bestreden beslissing wordt gesteld, betoogt hij dat de huidige actor in Afghanistan de taliban is en dat tijdens het vorige schrikbewind van de taliban Afghanen nog veelvuldig een beschermingsstatus kregen in België en verwijst hij naar en citeert hij uit bronnen van Human Rights Watch en UNDP om te staven dat de socio-economische en humanitaire situatie verslechterd is sinds de machtsovername van augustus 2021, dat veel landen wel hun sancties en beperkingen inzake donorhulp blijven behouden en er logischerwijze dan een verslechtering plaatsvindt van de socio-economische situatie en "*de vooruitzichten voor het jaar 2023 niet positief blijken*". Verzoeker wijst er vervolgens op dat deze vooruitzichten worden bevestigd door verschillende artikelen, waarna hij uit verschillende artikelen van Het Nieuwsblad en van de VRT citeert. Hij stelt dat hoewel hij akkoord is dat de slechte socio-economische situatie reeds bestond voor de

machtsovername, het verbazingwekkend is dat het CGVS meent dat het beperken van vrouwen tot de arbeidsmarkt slechts een kleine invloed heeft op de socio-economische toestand en geen rekening houdt met recentere informatie waarin de ernstige achteruitgang wordt vastgesteld, dat verweerder bovendien geen gewag maakt van de grove mensenrechtenschendingen die de taliban heden begaat, dat het CGVS dus geheel nalaat enige motivering uiteen te zetten aangaande de preciaire humanitaire situatie dankzij het handelen van de taliban en de strikte en verregaande toepassing van de sharia. Betreffende de mensenrechtenschendingen wijst verzoeker op en citeert hij uit een artikel van Amnesty International van 6 maart 2023 en uit de reeds vermelde *Guidance Note* van het UNHCR van februari 2023 en stelt dat er nog veel andere betrouwbare artikels en rapporten zijn die de mensenrechtenschendingen door de taliban onderschrijven. Verzoeker meent dat dan ook niet ontkend kan worden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Hij meent dat hem terugsturen in de aangehaalde omstandigheden een onmenselijke en vernederende behandeling is en derhalve een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM. Aangezien verweerder de humanitaire en mensenrechtensituatie uit het oog verloren is, dringt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zich op, aldus verzoeker.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoeker voegt geen bijkomende stavingstukken aan zijn verzoekschrift, hij verwijst wel naar verschillende bronnen waarvan hij telkens de weblink vermeldt:

- “3. UNHCR, *Guidelines on Policies and Procedures in dealing with Unaccompanied Children Seeking Asylum*, februari 1997, (...);
4. *GUIDANCE NOTE ON THE INTERNATIONAL PROTECTION NEEDS OF PEOPLE FLEEING AFGHANISTAN – UPDATE I*, februari 2023, (...);
5. *EUAA Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 77-78, (...);
6. *UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*, 30 augustus 2018, beschikbaar op (...);
7. *EASO COI query, “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”*, 2 September 2020, (...);
8. Nansen vzw, *Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek*, oktober 2021, (...);
9. OHCHR, *The Principle of Non Refoulement under International Human Rights Law*, (...);
10. UNHCR, *Handbook Voluntary Repatriation: International Protection*, 1996, (...);
11. *STATEMENT BY MRS. NATHALIE BROADHURST, DEPUTY PERMANENT REPRESENTATIVE OF FRANCE TO THE UNITED NATIONS, Afghanistan: “The security situation remains a serious concern”*, 20 december 2022, (...);
12. ECRE, *Working paper on assessing legal grounds for protecting Afghan asylum seekers in Europe*, 18 maart 2023, (...);
14. UNDP, *Afghanistan Socio-Economic Outlook 2023*, (...);
15. Amnesty International, *Tijd dat de VN-Mensenrechtenraad voortdurende ‘meedogenloze misstanden’ van de Taliban in Afghanistan aanpakt*, 6 maart 2023, (...);
16. *COI Afghanistan, Taliban’s impact on the population*, juni 2022, (...);
17. *NANSEN Note 3-22, Afghanistan: een analyse van het beschermingsbeleid en risico’s*, p. 41-42, (...);
18. *FR. John Sawicki, “Why Terrorists Use Female And Child Suicide Bombers”*, augustus 2016, (...);
19. *HRW, “You Have No Right to Complain*, maart 2020, beschikbaar op: (...)

3. Nieuwe stukken

3.1. Verweerder legt op 15 maart 2024 een aanvullende nota neer (rechtsplegingsdossier, stuk 8) op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023;
- CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023.

Daarnaast verwijst verweerder in zijn aanvullende nota, met vermelding van de weblink, naar volgende stukken waaraan reeds werd gerefereerd in de bestreden beslissing:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023;
- EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022;
- EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;

3.2. Replicerend op de aanvullende nota van verweerder legt verzoeker ter terechtzitting een aanvullende nota neer waarin hij verwijst naar een vernietigingsarrest van de Raad nr. 297 075 van 14 november 2023, waarbij een beslissing van het CGVS vernietigd werd omdat de bronnen met betrekking tot de veiligheidssituatie niet voldoende actueel waren gezien de onstabiele aard van de veiligheidssituatie in Afghanistan en omwille van het gebrek aan onderscheid tussen de verschillende situaties in de provincies.

Verzoeker stelt in deze aanvullende nota van 22 maart 2024 dat de thans bestreden beslissing zich baseert op verschillende rapporten, waarvan het meest recente dateert van september 2022, dus van meer dan één jaar geleden, om de veiligheidssituatie in Afghanistan te beoordelen, wat niet kan worden beschouwd als voldoende actueel. Verzoeker wijst op drie recentere rapporten (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023; UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023 en CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023) die het CGVS bij zijn aanvullende nota voegt en meent dat deze rapporten weinig tot geen meldingen maken over de veiligheidssituatie in Afghanistan en dat de EUAA en UNAMA rapporten aangeven dat hoewel de veiligheidsincidenten door de taliban inderdaad zijn afgenomen na hun machtsovername medio tot eind augustus 2021, de veiligheidsincidenten door de Zuidoost-Aziatische afdeling van ISIS en/of andere onbepaalde anti-regeringselementen die burgers op een willekeurige manier treffen in Afghanistan sindsdien toenemen, dat ook de andere verslagen bevestigen dat willekeurig geweld wel degelijk steeds voorkomt, dat hoewel het laatste EUAA rapport van december 2023 geen gedetailleerde analyse geeft van de veiligheidssituatie per provincie, het wel laat zien dat in vele provincies nog steeds willekeurig geweld voorkomt, dat het rapport bovendien melding maakt van interne ontevredenheid onder de taliban, nu deze niet steeds de posten toegewezen krijgen waarop zij menen recht te hebben, dat de situatie in Afghanistan dan ook verre van gestabiliseerd is, dat gelet op het verloop sedert de machtsovername niet kan gesteld worden dat de taliban geen actor van vervolging zouden uitmaken, nu zij intussen de macht reeds meer dan 2,5 jaar geleden overnamen, dat de vraag rijst waarom zij de veiligheid intern niet kunnen garanderen, dat zij voor deze onveiligheid wel degelijk aansprakelijk gesteld dienen te worden.

Tevens stelt verzoeker dat het niet langer opgaat de verantwoordelijkheid van de taliban, voor wat betreft de dramatische socio-economische situatie, te minimaliseren, dat zij deze mee veroorzaken, zo niet verergeren, door hun houding zowel intern als internationaal, dat de socio-economische terugval mee wordt veroorzaakt door de uitsluiting van de vrouwelijke helft van de bevolking uit het sociaal en economisch leven, dat het onterecht is dat het CGVS het feit dat de taliban internationale hulp aanvaarden als argument aanvoert om te stellen dat zij niet verantwoordelijk zouden zijn voor de situatie, dat de taliban duidelijk de hulp enkel aanvaarden als deze in hun kraam past, dat het Zweeds Comité zo op 15 maart 2024 haar activiteiten diende te staken omwille van stijgende spanningen na het verbranden van een Koran in Stockholm, dat anderzijds het mandaat van UNAMA verlengd werd met één jaar, precies omdat de nood van de bevolking zo groot is, dat uit het verslag van UNAMA aan de veiligheidsraad blijkt dat de situatie in Afghanistan thans nog verslechtert en dit op vele vlakken, dat uit dit verslag eveneens blijkt dat de taliban hun controle op de verplaatsingen in het land vergroten door meer personeel aan te werven voor het bezetten van checkpoints, dat de situatie van vrouwen en van niet-etnische pashtoun eveneens verergerde, dat de situatie van de scholen eveneens verergerde in die zin dat meer en meer gewicht gegeven wordt aan islamitische lessen in het curriculum, dat de veiligheidsincidenten toenamen, dat burgers en met name ook kinderen wel degelijk gevisieerd blijven, slachtoffers worden, dat ook voormalig overheidspersoneel en familie gevisieerd blijven, dat ook de situatie van vrouwen er geenszins op verbeterde en dat ook mannen niet ontsnappen aan lijfstraffen, dat het bekomen van objectieve informatie problematisch blijft, nu journalisten in uiterst moeilijke omstandigheden dienen te werken, dat UNAMA zo onder meer rapporteert dat verslaggeving tegen de *de facto*-autoriteiten één jaar gevangenisstraf oplevert, dat de gevangenen overvol zitten en dat de leefomstandigheden aldaar beneden de menselijke waardigheid zijn, dat het risico in een toestand van verregaande deprivatie terecht te komen dan ook wel degelijk aan de taliban, de huidige *de facto*-overheid te wijten is, dat volgens het laatste verslag van UNAMA 69% van de bevolking onder de armoedegrens leeft, dat het feit dat er een verbetering is tegenover 2022 een schrale troost is, dat de gedwongen terugkeerders uit de buurlanden de economische situatie er niet op verbeteren, nu de werkloosheidscijfers de hoogte in gaan, dat de economie dan ook duidelijk krimpt, dat de verwachtingen meer dan pessimistisch zijn, dat het voormalig overheidspersoneel nog steeds gevisieerd wordt, dat het risico om in een toestand van verregaande deprivatie terecht te komen dan ook aangetoond wordt, dat minstens dient vastgesteld te worden dat het CGVS desbetreffende niet het minste onderzoek uitvoert.

Verder wijst verzoeker erop dat het CGVS, wat de mogelijkheden van veilige terugkeer uit het Westen betreft, impliciet maar zeker toegeeft dat zij niet over gegevens beschikt met betrekking tot een terugkeer uit het Westen, dat er enkel gedwongen repatriëringen zijn vanuit het Westen omwille van terrorisme en het aldus gaat om personen die duidelijk niet verwesterd waren, dat wat vrijwillige terugkeer betreft, naast de cijfers van 1,2 miljoen terugkeerders vanuit Iran, duizenden vanuit Pakistan, wat eerder verplaatsingen zijn naar

aanleiding van de oorlog, er geen betrouwbare cijfers zijn behalve deze van UNHCR van 2022, dat op 6 424 terugkeerders geregistreerd door UNHCR er 6 029 vanuit Pakistan kwamen, 372 uit Iran en slechts 23 vanuit niet buurlanden, dat dit niet gelijkgeschakeld kan worden met een terugkeer vanuit het Westen, dat het dan ook onterecht is dat het CGVS omwille van een gebrek aan informatie voorhoudt dat er geen problemen zouden zijn, dat het percentage terugkeerders vanuit het Westen dusdanig klein is dat daaruit, zeker voor wat betreft verwesterde jongeren of deze die aldus gepercipieerd riskeren te worden, geen veilige terugkeermogelijkheden kunnen afgeleid worden. Verzoeker wijst tevens op het standpunt van UNHCR en IOM betreffende een stop op gedwongen terugkeer.

Verzoeker benadrukt tot slot dat er zich *in casu* werkelijk een probleem van verwestering, minstens gepercipieerde verwestering, voordoet en stelt dat een terugkeer naar Afghanistan voor hem eenvoudigweg ondenkbaar is, gezien het risico om als verwesterd te worden geïdentificeerd en dus het risico te worden vervolgd in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet wel degelijk bestaat.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Procedurele noden

Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.*

U verklaarde voor de DVZ dat u op het moment van uw aankomst in België minderjarig was (zie Fiche NBMV). Op basis van een leeftijdsonderzoek uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis Antwerpen werd geconcludeerd dat u met een redelijke wetenschappelijke zekerheid op datum van 12 april 2022 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is. Bijgevolg oordeelde het Commissariaat-Generaal dat er in uw hoofde geen steunmaatregelen verleend dienen te worden omwille van de door u verklaarde minderjarigheid aangezien uit het voornoemde leeftijdsonderzoek blijkt dat u geenszins nog minderjarig was op het moment van uw aankomst en uw verzoek om internationale bescherming in België.

Er moet worden vastgesteld dat u verder geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-Generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.”

4.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de Kwalificatierichtlijn, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, §3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. Verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.4. Landeninformatie

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift kritiek op de inhoud, de volledigheid en de actualiteit van de door verweerder in de bestreden beslissing gebruikte landeninformatie.

De Raad wijst erop dat het CGVS bij aanvullende nota van 15 maart 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd heeft en heeft aangevuld.

Verzoeker klaagt in zijn aanvullende nota van 22 maart 2024 opnieuw een gebrek aan actuele en nauwkeurige informatie over de situatie in Afghanistan aan. Hij stelt dat de thans bestreden beslissing zich baseert op verschillende rapporten, waarvan het meest recente dateert van september 2022, dus van meer dan één jaar geleden, om de veiligheidssituatie in Afghanistan te beoordelen, wat niet kan worden beschouwd als voldoende actueel. Verzoeker wijst op drie recentere rapporten (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023; UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023 en CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023) die het CGVS bij zijn aanvullende nota voegt en meent dat deze rapporten weinig tot geen meldingen maken over de veiligheidssituatie in Afghanistan. Voorts stelt verzoeker dat het bekomen van objectieve informatie problematisch blijft, nu journalisten in uiterst moeilijke omstandigheden dienen te werken en dat UNAMA zo onder meer rapporteert dat verslaggeving tegen de *de facto*-autoriteiten één jaar gevangenisstraf oplevert.

De Raad betwist niet dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Zo blijkt er dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Ook de rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in het verzamelen en controleren van informatie over Afghanistan. Doch blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven zowel gebruik gemaakt van informatie afkomstig van gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de UNHCR *Guidance note* van februari 2022.

De Raad houdt in zijn beoordeling rekening met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, zoals hierna zal blijken. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen.

De Raad merkt ook nog op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden.

De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Het verzoek van verzoeker wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verweerder een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift en zijn aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in het land en regio van herkomst van verzoeker en om tot een oordeel te komen omtrent de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.6. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker werkt geenszins uit welke van de bepalingen in artikel 48/5 door verweerder zou(den) zijn geschonden. Voorts geeft hij niet concreet aan waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt de schending van dit artikel niet op dienstige wijze aangevoerd.

De aangevoerde schending van "artikel 3" bevat onvoldoende precisering om de Raad toe te laten na te gaan welke rechtsregel verzoeker geschonden acht.

Aangaande verzoekers verwijzing naar artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn wordt opgemerkt dat deze bepaling bij artikel 10 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van verzoekers om internationale bescherming en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen werd omgezet in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan bijgevolg de schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

4.7. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.7.1. Betreffende de vluchtmotieven

4.7.1.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer gedood te worden door de taliban, enerzijds door het werk van zijn broer I. bij de Afghaanse lokale politie (hierna: ALP) en anderzijds door zijn liefdesrelatie met W.

4.7.1.2. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de advocaat van verzoeker ter terechtzitting, in navolging van de adjunct-commissaris, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

"Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

(...)

Verder slaagt u er niet in uw vrees voor vervolging door het werk van uw broer I. (...) bij de ALP aannemelijk te maken om volgende redenen:

Ten eerste kan er geen geloof worden gehecht aan de beschuldigingen ten aanzien van uw broer ten gevolge van het gevecht tussen de checkpoint van uw broer en de taliban door uw gebrekkige kennis en vage verklaringen hierover. Zo kan u niet duiden hoe uw broer is te weten gekomen dat de taliban hem ervan beschuldigden een moordenaar te zijn (CGVS, p. 25 - 26). Verder weet u ook niet hoeveel slachtoffers er waren bij de taliban ten gevolge van het gevecht en is het vooral opmerkelijk dat u niet weet of er slachtoffers bij de lokale politie waren aangezien dit over collega's van uw broer gaat (CGVS, p. 26). Gevraagd naar de naam van de talibanstrijder die die nacht stierf door het gevecht, moet u het CGVS eveneens een antwoord

schuldig blijven, nochtans zou uw broer verantwoordelijk worden gesteld voor diens dood (CGVS, p. 25). Het gevecht en de beschuldigingen ten gevolge hiervan zijn de reden dat uw broer naar Kaboel is gevlucht waarna u samen met hem bent vertrokken uit Afghanistan, waardoor kan verwacht worden dat u hierover duidelijke verklaringen aflegt en genoeg kennis heeft. Aangezien de beschuldigingen ten aanzien van uw broer niet overtuigen, heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat uw broer persoonlijke problemen had ten gevolge van zijn werk bij de ALP.

Ten tweede moet worden vastgesteld dat, ook al wordt geloof gehecht aan het profiel van uw broer, het loutere gegeven dat een familielid actief zou zijn geweest bij de ALP onvoldoende is om een gegronde vrees of een reëel risico aannemelijk te maken. Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023> blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Aangezien uw verklaringen omtrent de reden van de vlucht van uw broer uit Afghanistan – namelijk de beschuldigingen ten gevolge van een gevecht waarbij een talibanleider om het leven kwam – niet geloofwaardig zijn schept u geen duidelijkheid over zijn werkelijke situatie. Er kan bijgevolg niet zomaar worden aangenomen dat uw broer daadwerkelijk met u het land ontvlucht is zoals u het voorstelt. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de vervolging van uw broer toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevindt, dan ook niet aan.

Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zelf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Dit wordt bovendien bevestigd door de vaststelling dat uw familie na uw vertrek nooit is benaderd geweest of problemen heeft gehad door het werk van I. (...) (CGVS, p. 27). Daarenboven moet worden opgemerkt dat u geen duidelijk zicht biedt op de situatie van uw vader die volgens uw verklaringen op het CGVS reeds enkele jaren overleden is. Zo heeft u vooreerst niet vermeld bij uw aanmelding als minderjarige dat uw vader is overleden (Fiche NBMV). U verklaarde daar dat uw vader in Charbargh woonde (Fiche NBMV). Nochtans was u meteen op de hoogte van het overlijden van uw vader (CGVS, p. 6). Geconfronteerd met deze discrepantie haalt u aan dat uw vader in Charbargh heeft gewoond voor zijn overlijden en u daarom Charbargh had verklaard als woonplaats van uw vader (CGVS, p. 7; Fiche NBMV). Deze uitleg is niet afdoende aangezien u ook heeft verklaard bij uw aanmelding dat uw vader de organisator was van uw reis (Fiche NBMV). Deze vaststelling is wel degelijk relevant, gezien uw vader voor de taliban het eerste aanspreekpunt zou zijn indien zij de familie van uw broer zouden viseren omwille van zijn werk als politieman in het verleden. De vaststelling dat u geen klaarheid geeft over de situatie van uw vader, doet bijgevolg eveneens afbreuk aan uw vrees voor de taliban omwille van uw broer.

(...)

Om bovenstaande redenen heeft u niet weten aannemelijk maken dat u een vrees voor vervolging koestert door het werk van uw broer bij de ALP.

Daarnaast kan er geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde liefdesrelatie met W. (...) om volgende redenen:

Ten eerste legt u tegenstrijdige verklaringen af over het levenseinde van W. (...). Zo verklaart u zowel bij de DVZ (CGVS, Vragenlijst DVZ, punt 5) als op het CGVS dat W. (...) is vermoord door haar vader, de imam (CGVS, p. 15). Later tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dat niemand weet of ze vermoord is of aan een natuurlijke dood is gestorven (CGVS, p. 23). De vaststelling dat u er niet in slaagt coherente verklaringen af te leggen over het levenseinde van uw liefdespartner wekt twijfels op over de geloofwaardigheid van jullie liefdesrelatie.

Ten tweede zijn uw verklaringen over uw relatie met W. (...) allerminst doorleefd en is uw kennis over W. (...) erg gebrekkig. Toen u gevraagd werd naar uw eerste ontmoeting met W. (...) geraakte u niet verder dan dat u haar zag bij de waterpomp en tegen haar begon te praten (CGVS, p. 17). Verder verklaarde u dat u het karakter van W. (...) het belangrijkste vond (CGVS, p. 18), maar toen u later gevraagd werd naar wat u dan juist leuk vond aan haar karakter kon u enkel antwoorden met "alles" (CGVS, p. 18). Nochtans werd aangedrongen om concreter te antwoorden, waarop u nog toevoegde dat zij beleefd was en 'goed in gesprek' (CGVS, p. 18). Over hoe het leven van W. (...) was, verklaarde u dat het normaal was (CGVS, p. 18). Hierop doorgevraagd kon u nog toevoegen dat ze studeerde en haar moeder hielp. U geeft dus enkel oppervlakkige en summiere verklaringen over de hoofdpersoon van uw persoonlijke problemen, W. (...) waar u verliefd op was en waarvoor u bereid was enorme risico's (zie infra) te nemen, waardoor u niet kan overtuigen dat u daadwerkelijk in een relatie was met W. (...). Daarnaast is uw kennis over W. (...) erg gebrekkig wat andermaal de geloofwaardigheid van uw liefdesrelatie met haar aantast. Zo verklaart u niet te weten wat W.

(...) niet leuk vond (CGVS, p. 19) en kon u dus niets opnoemen waar W. (...) zich aan ergerde. Gevraagd naar wat W. (...) graag deed in haar vrije tijd, verklaarde u dat ze het leuk vond om naar buiten te gaan maar dat u niet weet wat ze echt leuk vond (CGVS, p. 19). Daarnaast is het opmerkelijk dat u in de tijd dat u een relatie had met W. (...) niet zeker wist of haar vader lid is bij de taliban of niet (CGVS, p. 20). Gelet op het risico van jullie liefdesrelatie (zoals hierboven al aangegeven), wat nog vergroot wordt door het lidmaatschap van W. (...) haar vader bij de taliban, kan worden verwacht dat over bovenstaande elementen gesproken werd. Hierbij moet verder ook worden opgemerkt dat het bevreemdend is dat u tijdens het persoonlijk onderhoud niet spontaan aanhaalde dat de vader van W. (...) lid is van de taliban toen u werd gevraagd naar wat de vader van W. (...) deed en of er iets is over de vader wat belangrijk is om te weten (CGVS, p. 20).

Ten derde is ook uw gedrag allerminst aannemelijk. Uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt namelijk dat de contacten, zoals u die had, met iemand van het andere geslacht waar u geen familieband mee heeft absoluut niet worden getolereerd binnen de Pashtounse cultuur (zie administratief dossier, stuk 3). Buitenechtelijke relaties voor het huwelijk maken een zeer gevoelig onderwerp uit in Afghanistan en Pashtoenen houden hier nog een striktere opvatting op na (zie administratief dossier, stuk 4 en 5). In rurale regio's, zoals deze waaruit u afkomstig bent, en bij Pashtoenen in het bijzonder is er het hoogste goed (zie administratief dossier, stuk 5 en 6). Als de eer wordt geschonden, dient deze hersteld te worden waarbij algemeen aanvaard wordt dat wraak (badal) wordt genomen. De vaststelling dat u ondanks deze risico's verbonden aan uw liefdesrelatie toch in het openbaar afsprak en W. (...) op dat moment zelfs knuffelde is erg onaannemelijk (CGVS, p. 22). Zeker gelet op uw leeftijd startte uw relatie op een moment dat meer voorzichtigheid en verantwoordelijkheid van u kon worden verwacht. Volgens uw eigen verklaringen zou u 15 jaar zijn op het moment dat uw relatie begon met W. (...), maar in werkelijkheid zou u volgens de resultaten van het leeftijdsonderzoek al zo'n drie jaar ouder zijn geweest op het moment dat uw relatie startte. Ten vierde is de hele nasleep na het moment van de betrapping door W. (...) haar vader van u en W. (...) erg onwaarschijnlijk. Zo is uw familie op de hoogte van uw gedrag en van de door u gepleegde ernstige inbreuk op de gedragscode voor Pashtouns, maar toch helpt uw broer u nog en kan u nog drie maanden bij uw paternale tante en haar man verblijven die ook op de hoogte is van wat u had gedaan (CGVS, p. 22-23). Dit is nochtans risicovol voor uw familie aangezien de wraak van de tegenpartij zich tegen andere familieleden zou kunnen keren. Daarenboven woonde uw familie op dat moment nog in hetzelfde dorp als de familie van W. (...) waardoor kan verwacht worden dat de familie van W. (...) iets zou ondernemen tegen uw familie. Uw familie is echter na uw vertrek nooit benaderd door de taliban, waartoe de vader van het meisje behoorde (CGVS, p. 26). Ook van andere problemen gedurende de drie maanden dat uw familie nog in het dorp woonde is geen sprake. De vaststelling dat uw relatie met een meisje zonder gevolgen bleef voor uw eigen familie, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze liefdesrelatie.

(...)

Het geheel van bovenstaande vaststellingen, maakt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw vluchtrelaas. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus conform art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet."

Ingevolge deze vaststellingen volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er geen geloof kan gehecht worden aan het voorgehouden vluchtrelaas en dat verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen.

Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen, zoals ook blijkt uit wat volgt.

4.7.1.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat door het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het bevestigen van zijn verklaringen, en het tegenspreken van de appreciatie en de gevolgtrekkingen door de adjunct-commissaris verzoeker de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing niet ontkracht, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt.

4.7.1.4. Betreffende de motieven aangaande de leeftijdsfraude, betoogt verzoeker dat hij zich baseerde op de verklaring van zijn ouders, dat verweerder duidelijk nalaat om rekening te houden met de problematiek rond leeftijden en de vaststelling ervan wat betreft Afghaanse asielzoekers alsook het minimaal belang dat Afghanen aan leeftijden hechten, dat in Afghanistan immers de geboortedata niet met groot belang en precisie geregistreerd worden zoals in België, dat verweerder onbuigzaam optreedt ten aanzien van hem en ten onrechte meent dat hij een bedrieglijke verklaring heeft afgelegd omdat de leeftijd niet overeenkomt met de controversiële botscan van België, dat hij in België de volledige waarheid heeft verteld omtrent zijn leeftijd en ware identiteit gebaseerd op de verklaringen van zijn ouders.

Verzoeker lijkt met zijn betoog niet langer te ontkennen dat hij niet minderjarig was bij aankomst in België en zijn verzoek om internationale bescherming, daar uit het leeftijdsonderzoek uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis Antwerpen blijkt dat met een redelijke zekerheid kon worden vastgesteld dat verzoeker op datum van 12 april 2022 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is. Hij wijst er wel nog op dat het gaat om een controversiële botscan in België doch licht dit geenszins nader toe.

De Raad stelt in dit licht wel vast dat uit niets kan blijken dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid onder artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State om een beroep aan te tekenen tegen de beslissing van de Dienst Voogdij en wijst er op dat de beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Ook ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij bijgevolg vast. Deze leeftijdsbepaling van de Dienst Voogdij is een administratieve rechtshandeling. Aan dergelijke rechtshandelingen kleefde het 'privilege du préalable'. Dit principe houdt in dat dergelijke rechtshandelingen overeenstemmen met de wet zolang zij niet vernietigd of ingetrokken werden. *In casu* werd de beslissing van de Dienst Voogdij niet vernietigd of ingetrokken, noch werd er tegen deze beslissing beroep aangetekend bij de Raad van State. Bovendien heeft de Raad geen rechtsmacht om de wettigheid van deze beslissing na te gaan en deze beslissing eventueel te vernietigen. Er kan dus worden geconcludeerd dat de leeftijdsbepaling van verzoeker door de Dienst Voogdij in overeenstemming is met de wet en definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. Verzoeker was bijgevolg meerderjarig bij aankomst in België op 4 april 2022.

Waar verzoeker hieromtrent wel uitdrukkelijk betwist dat er sprake is van het misleiden van de Belgische asielinstanties daar hij zich baseerde op de verklaring van zijn ouders en gelet op het minimaal belang dat Afghanistan aan leeftijd hechten, richt hij zich tegen de motieven *"Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u bij uw aanmelding bij de DVZ een poging tot leeftijdsfraude heeft ondernomen. U verklaarde namelijk 16 jaar oud te zijn waardoor uw administratieve geboortedatum werd vastgelegd op 30 april 2006. Uit het leeftijdsonderzoek, uitgevoerd door de DVZ op 12 april 2022, bleek dat u toen 20,8 jaar oud was, met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. Dit is een verschil van minstens twee jaar tussen uw leeftijd op basis van uw beweerde geboortedatum en uw werkelijke leeftijd, en mogelijk veel meer. Tijdens het persoonlijk onderhoud hield u verder vast aan uw beweerde leeftijd (CGVS, p. 4-5). Wanneer u werd geconfronteerd met het feit dat u niet kon worden beschouwd als minderjarige bij uw aanmelding, geeft u aan dat uw rechten als minderjarige u werden ontnomen en verwijst u hierbij naar het kunnen volgen van studies (CGVS, p. 5). U heeft duidelijk geprobeerd de asielinstanties te misleiden over uw leeftijd wat uw algemene geloofwaardigheid als verzoeker aantast."* De Raad acht deze motieven overtuigend. De overige overwegingen in de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 4.7.1.2., zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat geen geloof kan worden gehecht aan het relaas van verzoeker en dat hij zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoekers betoog inzake deze overtuigende motieven werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

4.7.1.5. Met betrekking tot het motief dat verzoeker over weinig informatie beschikt over de tewerkstelling van zijn broer die actief was bij de ALP, betoogt verzoeker dat zijn broer geen informatie deelde over zijn werk juist ter bescherming van zijn familieleden alsook ter bescherming van zichzelf, dat dit gevoelige informatie betrof en het derhalve niet merkwaardig is dat zijn broer niets vertelde over zijn werk bij het leger, dat de prioriteiten van zijn broer heden bestaan uit het uit Turkije geraken en dat het contact dat hij heeft met zijn broer niet lang genoeg is om alle details over zijn werk te kunnen overlopen.

Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoeker niet tegengeworpen wordt over weinig informatie te beschikken over de tewerkstelling van zijn broer, doch wel dat hij een gebrekkige kennis heeft over het gevecht tussen de taliban en de checkpoint van zijn broer en de beschuldigingen ten gevolge hiervan. In zoverre zijn betoog op dit motief betrokken kan worden, en verzoeker aldus betoogt dat zijn broer geen informatie over het gevecht en de beschuldigingen deelde ter bescherming van zichzelf en zijn familie en dit gevoelige informatie betrof, stelt de Raad vast dat dit evenwel geen afdoende verklaring biedt voor zijn gebrekkige kennis en vage verklaringen. Vooreerst wijst de Raad erop dat van verzoeker, die op het ogenblik van zijn vlucht uit Afghanistan samen met zijn broer – die actief was (gewest) bij de ALP – reeds meerderjarig was, verwacht kan worden dat hij reeds de nodige maturiteit bezat om interesse te vertonen in het incident en de daarop volgende beschuldigingen ten aanzien van zijn broer en daarover door hem te worden geïnformeerd. Het betreft hier immers een kernelement van zijn relaas, waarop hij zijn vrees bij terugkeer naar Afghanistan overwegend stoelt. Van een kandidaat-vluchteling die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, zoals *in casu* de beschuldigingen door de taliban ten aanzien van zijn broer ten gevolge van het gevecht tussen de checkpoint van zijn broer en de taliban. Zelfs indien zou kunnen aangenomen worden dat zijn broer zelf niet

veel informatie deelde om hemzelf en zijn familie te beschermen, verklaart dit geenszins waarom zijn broer deze informatie niet zou gedeeld hebben of hebben willen delen na hun gezamenlijk vertrek uit Afghanistan. Waar hij hieromtrent nog stelt dat de prioriteiten van zijn broer heden bestaan uit het uit Turkije geraken en dat het contact dat hij heeft met zijn broer niet lang genoeg is om alle details over zijn werk te kunnen overlopen, gaat hij eraan voorbij dat hij verklaarde dat hij samen met zijn broer Afghanistan heeft verlaten. Bovendien maakt verzoeker, die blijkens zijn verklaringen nog contact heeft met zijn broer, geenszins aannemelijk, door enkel te stellen dat het contact niet lang genoeg is om alle details over zijn werk te kunnen overlopen, dat hij niet in staat is om tijdens, de eventueel korte, contacten zijn broer te bevragen over de essentiële elementen die aanleiding hebben gegeven tot hun vlucht, met name het gevecht en de beschuldigen die daarop volgden.

4.7.1.6. Daarnaast wijst verzoeker er nog dat hij ter ondersteuning van het werk van zijn broer ook een aantal documenten heeft neergelegd doch dat verweerder stelt dat er geen geloof kan aan gehecht worden, dat hij wenst op te merken dat hij hetgeen waarover zijn familie nog beschikte, heeft overgemaakt en deze documenten aldus wel het werk van zijn broer ondersteunen en dat hij zich terecht afvraagt wat hij meer kan doen. Hij meent dat het onredelijk is van verweerder om deze volledig links te laten liggen.

Met zijn betoog gaat verzoeker er volledig aan voorbij dat geloof wordt gehecht aan het profiel, en aldus de tewerkstelling op zich, van zijn broer. Ook wordt betreffende de documenten die verzoeker heeft neergelegd ter staving van de tewerkstelling van zijn broer bij de ALP uitdrukkelijk gesteld dat *“geloof wordt gehecht aan het werk van uw broer bij de ALP”*. Het betoog van verzoeker mist dan ook feitelijke grondslag.

4.7.1.7. Betreffende het motief dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij gevaar loopt omwille van het voormalig werk van zijn broer, betoogt verzoeker dat verweerder opnieuw nalaat zijn verklaringen en persoonlijke omstandigheden in acht te nemen, waarna hij zijn verklaring citeert *“Na dat incident met mijn broer dat plaatsvond, daarna natuurlijk was mijn leven in gevaar, maar in algemeen zeggen de taliban soms niets tegen de vrouwen maar ze hebben de oudere broer als doelwit en soms nemen ze de oudere broer om voor hen te werken of om te doden of wat dan ook dat ze wilden doen. En deze dingen gebeurden daar, veel broers van deze soldaten die werkten met de vorige overheid, hun broers waren ontvoerd en vermoord.”* Verzoeker merkt op dat er destijds vaak rekruteringen plaatsvonden op individuele basis ter boetedoening voor het werk van een familielid die bij de overheid was aangesloten en dus als ongelovigen worden aanzien, hetgeen zijn relaas bekrachtigt. Hij meent dat het argument dan ook niet opgaat dat hij geen gevaar zou lopen omdat zijn familie niet wordt lastiggevallen.

De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd *“het loutere gegeven dat een familielid actief zou zijn geweest bij de ANSF onvoldoende is om een gegronde vrees of een reëel risico aannemelijk te maken. Uit de beschikbare informatie (...) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Aangezien uw verklaringen omtrent de reden van de vlucht van uw broer uit Afghanistan – namelijk de beschuldigingen ten gevolge van een gevecht waarbij een talibanleider om het leven kwam – niet geloofwaardig zijn schept u geen duidelijkheid over zijn werkelijke situatie. Er kan bijgevolg niet zomaar worden aangenomen dat uw broer daadwerkelijk met u het land ontvlucht is zoals u het voorstelt. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de vervolging van uw broer toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevindt, dan ook niet aan.*

Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Dit wordt bovendien bevestigd door de vaststelling dat uw familie na uw vertrek nooit is benaderd geweest of problemen heeft gehad door het werk van I. (...) (CGVS, p. 27). Daarenboven moet worden opgemerkt dat u geen duidelijk zicht biedt op de situatie van uw vader die volgens uw verklaringen op het CGVS reeds enkele jaren overleden is. Zo heeft u vooreerst niet vermeld bij uw aanmelding als minderjarige dat uw vader is overleden (Fiche NBMV). U verklaarde daar dat uw vader in Charbargh woonde (Fiche NBMV). Nochtans was u meteen op de hoogte van het overlijden van uw vader (CGVS, p. 6). Geconfronteerd met deze discrepantie haalt u aan dat uw vader in Charbargh heeft gewoond voor zijn overlijden en u daarom Charbargh had verklaard als woonplaats van uw vader (CGVS, p. 7; Fiche NBMV). Deze uitleg is niet afdoende aangezien u ook heeft verklaard bij uw aanmelding dat uw vader de organisator was van uw reis (Fiche NBMV). Deze vaststelling is wel degelijk relevant, gezien uw vader voor de taliban het eerste aanspreekpunt zou zijn indien zij de familie van uw broer zouden viseren omwille van zijn werk als politieman in het verleden. De vaststelling dat u geen klaarheid geeft over de situatie van uw vader, doet bijgevolg eveneens afbreuk aan uw vrees voor de taliban omwille van uw broer.”

De Raad merkt op dat de verklaring die verzoeker citeert in zijn verzoekschrift, geenszins een persoonlijke omstandigheid betreft. Voorts stelt de Raad vast dat verweerder wel degelijk rekening houdt met deze verklaring en de algemene informatie nu niet ontkend wordt dat familieleden van personen die voor de ANSF hebben gewerkt te maken kunnen krijgen met vervolging.

Waar verzoeker opmerkt dat er destijds vaak rekruteringen plaatsvonden op individuele basis ter boetedoening voor het werk van een familielid die bij de overheid was aangesloten en dus als ongelovigen worden aanzien, hetgeen zijn relaas bekrachtigd, onder verwijzing naar een paragraaf uit HRW *"You have no right to complain"*, kan de Raad slechts vaststellen dat uit de door verzoeker geciteerde paragraaf blijkt dat familieleden gestraft worden, waarbij een voorbeeld wordt gegeven van een man wiens familielid bij de politie werkte die beschuldigd werd een spion voor de politie te zijn, doch hierin geenszins melding wordt gemaakt van rekrutering van familieleden van personen die voor de voormalige overheid werkten als boetedoening voor het werk van die personen. Bovendien, het weze herhaald, heeft verweerder rekening gehouden met de situatie waarbij familieleden van personen die voor de ANSF hebben gewerkt te maken kunnen krijgen met vervolging, doch geoordeeld dat *"familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken."*

Waar verzoeker stelt dat het argument niet opgaat dat hij geen gevaar zou lopen omdat zijn familie niet wordt lastiggevallen, verduidelijkt hij dit standpunt geenszins. Voorts wijst de Raad erop dat de familieleden van verzoeker, ook familieleden van zijn broer die voor de ALP heeft gewerkt, zijn zodat zij ook als familieleden te maken zouden kunnen krijgen met vergeldingsacties. Verweerder heeft terecht vastgesteld dat het loutere feit dat hij een familielid is van een vroeger lid van het ANSF onvoldoende is om een nood aan bescherming in zijn hoofde aannemelijk te maken, dat dit bovendien bevestigd wordt door de vaststelling dat zijn familie na zijn vertrek nooit benaderd is geweest of problemen heeft gehad omwille van het werk van zijn broer, dat voorts zijn vader voor de taliban het eerste aanspreekpunt zou zijn indien zij de familie van zijn broer zouden viseren omwille van zijn werk als een politieman in het verleden en dat het feit dat verzoeker geen klaarheid geeft over de situatie van zijn vader afbreuk doet aan zijn vrees voor de taliban omwille van zijn broer.

4.7.1.8. Betreffende de tegenstrijdigheden tussen de interviews bij de DVZ en het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, merkt verzoeker op dat de interviews bij DVZ in een ijtempo verlopen en dat ontstentenis van verschillende elementen van het relaas een veelvoorkomend probleem is, dat verzoekers immers herhaaldelijk worden onderbroken door de medewerker van de DVZ met de mededeling dat zij over voldoende tijd zullen beschikken bij het volgend onderhoud om alle details uit de doeken te doen, dat dit zich dan resulteert in een overzicht van een relaas waarin essentiële details ontbreken, maar niet meteen impliceert dat het gaat om een volkomen ander relaas, zoals verweerder het doet uitschijnen, dat het aldus omwille van de *modus operandi* van verweerder is dat er dikwijls een onvolledig relaas wordt genoteerd en er essentiële details ontbreken, dat verweerder achteraf dan besluit tot één of meerdere tegenstrijdigheden die er *de facto* geen zijn, dat als men het allereerste korte gehoor erop naleest, het duidelijk is dat hij enkel heeft aangegeven wie hij vreest zonder enige toelichting over de reden. Hij wijst er vervolgens op dat de fout over zijn reisweg meteen werd gecorrigeerd aan het begin van het onderhoud en stelt dat hij een aannemelijke verklaring heeft gegeven over de verwarring betreffende de verblijfplaats en de dood van zijn vader, dat hij dan ook volhardt in zijn verklaringen.

In zoverre dit betoog zich richt tegen het motief dat het opmerkelijk is dat verzoeker bij aanmelding als minderjarige in België niets over het werk van zijn broer bij de lokale politie heeft vermeld alsook niets over zijn verboden liefdesrelatie met W., stelt de Raad vast dat dit overtollige motieven betreffen. De overige overwegingen in de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 4.7.1.2. zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat geen geloof kan worden gehecht aan het relaas van verzoeker en dat hij zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoekers betoog inzake deze overtollige motieven werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

In zake de tegenstrijdigheid waar hij bij zijn aanmelding als minderjarige in België verklaarde dat zijn vader in Charbargh woonde en dat hij organisator was van zijn reis en waar hij tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaart dat zijn vader reeds enkele jaren is overleden, wijst de Raad er voorts op dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Verzoeker voert een betoog over de *modus operandi* van verweerder wat volgens hem resulteert in een onvolledig relaas waarin essentiële details ontbreken, maar dat dit niet betekent dat het een volkomen ander relaas is, dat de daaruit geconcludeerde tegenstrijdigheden er *de facto* geen zijn. Betreffende de voormelde in de motieven van de bestreden beslissing opgeworpen tegenstrijdigheid wordt verzoeker niet zozeer tegengeworpen bepaalde elementen niet te hebben vermeld bij de DVZ, doch wel dat hij over bepaalde elementen andere verklaringen heeft afgelegd. Zijn betoog is in die zin dan ook niet dienstig. Immers verklaart het loutere feit dat het gehoor bij de DVZ kort is en dat aldaar aangegeven wordt dat hij in het persoonlijk onderhoud bij het CGVS over de tijd zal beschikken om alle details uit de doeken te doen, niet waarom hij andere verklaringen aflegt over bepaalde elementen en gebeurtenissen, zoals *in casu* over wie zijn reis geregeld heeft. Verzoeker werpt hierop geen ander licht met zijn betoog dat hij een aannemelijke verklaring heeft gegeven over de verwarring betreffende de verblijfplaats en de dood van zijn vader. Zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissing is de uitleg dat zijn vader in Charbargh heeft gewoond voor zijn overlijden en hij daarom Charbargh heeft verklaard als woonplaats van zijn vader niet afdoende daar verzoeker ook verklaard heeft bij zijn aanmelding dat zijn vader de organisator was van zijn reis. Het loutere feit dat hij de fout over zijn reisweg meteen heeft gecorrigeerd aan het begin van het persoonlijk onderhoud, doet hieraan geen afbreuk. Het antwoord dat zijn vader de reis georganiseerd heeft kan moeilijk anders geïnterpreteerd worden dan dat zijn vader nog in leven was en de reis georganiseerd heeft, noch weet verzoeker te overtuigen dat hij zich over een dergelijk element, dat dermate belangrijk is gezien het de persoon betreft die voorziet dat verzoeker het land kan verlaten om te ontsnappen aan de vervolging die hij vreest, zou kunnen vergissen.

Door louter te volharden in zijn verklaringen, weerlegt verzoeker deze vaststellingen niet, noch werpt hij er een ander licht op.

4.7.1.9. Betreffende de motieven dat verzoeker zijn verboden relatie met W. niet aannemelijk heeft gemaakt, merkt hij op dat de relatie nog zeer pril was en ze nog niet genoeg tijd met elkaar hadden gespendeerd om elkaar op een intiemere wijze te kennen, dat ze slechts 3 à 4 keer in de maand afspraken voor hoogstens 20 à 30 minuten, dat dit echter niet betekent dat hij en W. geen gevoelens hadden voor elkaar en dat dit een uitermate persoonlijk onderwerp is dat voor eenieder verschilt, dat een relatie in Afghanistan evident niet kan vergeleken worden met de omgang en manier van ontwikkeling wat betreft contact in een vrije relatie in het Westen, dat inzake zijn gevoelens voor W., hij wenst te benadrukken dat haar manier van omgang en haar manier van praten hem aanstond. Verzoeker bemerkt dat de gevoelens als jonge snaak de overhand namen, dat hij deze niet kon bedwingen en dit zich uitte tot een heimelijke relatie, dat de vraag kan gesteld worden of deze menselijke gevoelens hem kwalijk kunnen genomen worden. Hij vervolgt dat hij aangaande de vader van W. op zeer plausible wijze uiteen zette dat hij niet wist dat haar vader een talib was en dat dit pas uitkwam na de val van de regering, doch dat verweerder hiermee allerminst rekening houdt.

Met voorgaand betoog weerlegt, noch ontkracht verzoeker de pertinente vaststellingen dat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het levenseinde van W. en dat zijn verklaringen over zijn relatie met W. niet doorleefd zijn en zijn kennis over W. erg gebrekkig is. Door louter te wijzen op het feit dat de relatie pril was, zij nog niet veel tijd samen hadden gespendeerd, zij gevoelens hadden voor elkaar, het een uitermate persoonlijk onderwerp is dat voor eenieder verschilt en dat een relatie in Afghanistan niet kan vergeleken worden met een vrije relatie in het Westen, gaat hij er vooreerst aan voorbij dat uit de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat de verklaringen gekaderd worden binnen een relatie in Afghanistan, waarbij gewezen wordt op de gedragscode voor de Pashtouns en de risico's van een dergelijke relatie zeker bij een lidmaatschap van de ouders bij de taliban. Voorts weerlegt verzoeker door louter te wijzen op het feit dat de relatie pril was, zij nog niet veel tijd samen hadden gespendeerd doch zij gevoelens hadden voor elkaar, geenszins de pertinente vaststellingen dat hij gevraagd naar hun eerste ontmoeting niet verder raakte dan te vertellen dat hij haar zag bij de waterpomp en tegen haar begon te praten, dat hij verder verklaarde dat hij haar karakter het belangrijkste vond, en gevraagd wat precies verzoeker antwoordde 'alles', dat aangedrongen om concreter te antwoorden, hij stelde dat zij beleefd was en 'goed in gesprek', dat gevraagd hoe het leven van W. was verzoeker verklaarde dat dit normaal was, dat hierop doorgevraagd verzoeker nog verklaarde dat zij studeerde en haar moeder hielp, dat dit oppervlakkige en summierere verklaringen zijn over de hoofdpersoon van zijn persoonlijke problemen, de persoon waarop verzoeker verliefd was en voor wie hij bereid was enorme risico's te nemen, waardoor hij niet kan overtuigen dat hij daadwerkelijk in een relatie met W. was, dat voorts zijn kennis over W. erg gebrekkig was, dat hij verklaarde niet te weten wat W. niet leuk vind of waar zij zich aan ergerde, dat gevraagd wat W. graag deed in haar vrije tijd verzoeker verklaarde dat ze het leuk vond om naar buiten te gaan maar dat hij niet weet wat ze echt leuk vond, dat het voorts opmerkelijk is dat hij in de tijd dat hij een relatie had met W. niet zeker wist of haar vader lid was bij de taliban of niet, dat gelet op het risico van een liefdesrelatie, wat nog vergroot wordt indien de vader bij de taliban is, verwacht kan worden dat er over deze elementen zou gesproken worden, dat het ook opmerkelijk is dat verzoeker niet spontaan aanhaalde dat haar vader lid is van de taliban toen gevraagd werd wat hij deed en of er iets over de vader was dat belangrijk was om te weten. Immers hoewel de relatie misschien pril was, hebben zij elkaar, volgens verzoekers verklaringen toch een tiental keer (3 à 4 keer per maand over een periode van ongeveer 3 maanden) gedurende 20 min tot een half uur ontmoet, waardoor

toch een meer doorleefde kennis mag verwacht worden en meer doorleefde verklaringen over de ontmoetingen en de persoon waarop hij verliefd was. Door louter te benadrukken dat haar manier van omgang en haar manier van praten hem aanstond, werpt hij geen ander licht op deze vaststellingen.

Mede gelet op het voorgaande, overtuigt verzoeker niet dat de gevoelens als jonge snaak de overhand namen, dat hij deze niet kon bedwingen en dit zich uitte tot een heimelijke relatie. Evenmin weerlegt hij met zijn betoog dat hij zijn gevoelens niet kon bedwingen en dit leidde tot een heimelijke relatie – wat in wezen enkel neerkomt op het herhalen van zijn verklaringen – de vaststellingen dat zijn gedrag allerminst aannemelijk is, dat blijkt uit informatie dat contacten zoals verzoeker ze had met iemand van het andere geslacht waar hij geen familieband mee heeft absoluut niet worden getolereerd binnen de Pashtoun cultuur, dat buitenechtelijke relaties voor het huwelijk een zeer gevoelig onderwerp uitmaken in Afghanistan en Pashtouns er nog een striktere opvatting op nahouden, dat de eer het hoogste goed is en dat als die wordt geschonden die hersteld moet worden waarbij algemeen aanvaard wordt dat wraak moet genomen worden, dat verzoeker ondanks de risico's verbonden aan zijn liefdesrelatie toch in het openbaar afsprak en W. op dat moment zelfs knuffelde erg onaannemelijk is, zeker gezien gelet op zijn leeftijd van hem meer voorzichtigheid en verantwoordelijkheid kon worden verwacht. Waar verzoeker zich de vraag stelt of deze menselijke gevoelens hem kwalijk kunnen genomen worden, gaat hij eraan voorbij dat uit voormelde motieven niet blijkt dat zijn gevoelens hem kwalijk genomen worden, doch wel gewezen wordt op zijn gedrag, met name in het openbaar afspreken en knuffelen, dat gezien de Afgaanse context en bij de Pashtouns, onaannemelijk is.

Waar verzoeker betoogt dat hij niet wist dat haar vader een talib was en dat dit pas uitkwam na de val van de regering, doch dat verweerder hiermee allerminst rekening houdt, stelt de Raad vast dat verweerder wel degelijk met de verklaringen van verzoeker hieromtrent rekening heeft gehouden doch op pertinente wijze heeft vastgesteld dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij, in de tijd dat hij een relatie had met W., niet zeker wist of haar vader lid is bij de taliban of niet. Dat dit pas uitkwam, en hij het pas zeker wist, na de val van de regering doet aan deze vaststelling, die steun vindt in de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, geen afbreuk. Evenmin doet het feit dat dit pas uitkwam, en hij het pas zeker wist, na de val van de regering afbreuk aan de vaststelling dat gelet op het risico van de liefdesrelatie, wat nog vergroot wordt door het (eventueel) lidmaatschap van de vader van W., bij de taliban, verwacht kan worden dat zij over deze elementen spraken.

4.7.1.10. Betreffende de motieven aangaande de reactie van zijn broer, betoogt verzoeker dat het verweerder geheel aan inlevingsvermogen ontbreekt, dat het hier immers gaat om een eigen familielid, de jongere en enigste broer, en in de context van een Afgaanse samenleving er veeleer milder wordt opgetreden ten aanzien van de mannelijke familieleden die een fout begaan dan ten aanzien van de vrouwelijke familieleden, dat zijn broer bovendien werkzaam was bij de overheid en het niet hoeft te verwonderen dat zijn broer wellicht een andere visie heeft dan de heersende strikte Afgaanse normen, dat gelet op het voorgaande het allerminst merkwaardig is dat zijn broer hem geholpen heeft te ontsnappen in tegenstelling tot wat verweerder voorhoudt.

De Raad wijst erop dat daargelaten de vraag of het al dan niet merkwaardig is dat zijn broer hem geholpen heeft te ontsnappen, verzoeker met zijn betoog geenszins de vaststelling onderuit haalt dat verzoeker een ernstige breuk pleegde op de gedragscode voor Pashtouns, dat zijn broer hem hielp, dat dit risicovol is aangezien de wraak van de tegenpartij zich tegen andere familieleden kan keren, dat zijn familie op dat moment nog in hetzelfde dorp woonde als de familie van W. waardoor kon verwacht worden dat de familie van W. iets zouden ondernemen tegen verzoekers familie, dat echter verzoekers familie na zijn vertrek nooit benaderd is door de taliban, waartoe de vader van het meisje behoorde, dat ze ook geen andere problemen kenden in de drie maanden dat ze nog in het dorp verbleven en dat het feit dat zijn relatie met het meisje aldus zonder gevolgen bleef voor zijn eigen familie, afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn liefdesrelatie. De Raad acht deze motieven, en de overige in punt 4.7.1.2. weergegeven motieven betreffende de ongeloofwaardigheid van de liefdesrelatie met W., voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat geen geloof kan worden gehecht aan de liefdesrelatie van verzoeker met W. Het motief dat zijn broer hem ondanks het feit dat hij op de hoogte is van verzoekers gedrag en van de door hem gepleegde ernstige inbreuk op de gedragscode voor Pashtouns, helpt, acht de Raad dan ook overtuigend, zodat verzoekers kritiek hieromtrent geen ander licht werpt op de overige draagkrachtige motieven.

Waar verzoeker zich nog afvraagt op wie de familie van W. wraak dient te nemen daar er geen mannelijke familieleden zijn van zijn kerngezin in Afghanistan, dat zijn vader reeds is overleden sinds enkele jaren, zijn broer samen met hem vertrok uit het land en zich thans in Turkije bevindt en de overige kerngezinsleden de moeder en twee zussen zijn, gaat hij er met dit betoog vooreerst volledig aan voorbij dat uitdrukkelijk wordt gemotiveerd dat de wraak van de tegenpartij zich tegen andere familieleden kan keren, dat zijn familie *“op dat moment”* nog in hetzelfde dorp woonde als de familie van W. waardoor kon verwacht worden dat de familie van W. iets zouden ondernemen tegen verzoekers familie, dat er geen sprake is van andere problemen *“gedurende de drie maanden”* dat zijn *“familie nog in het dorp woonde”* en dat het feit dat zijn relatie met het meisje aldus zonder gevolgen bleef voor zijn eigen familie, afbreuk doet aan de

geloofwaardigheid van zijn liefdesrelatie. Immers in de drie maanden dat zijn familie nog in het dorp woonde, woonde ook aldus zijn broer I. en zijn broer Is., ongeveer 15 jaar op 4 augustus 2022 (verklaring DVZ, nr. 18), nog in hetzelfde dorp als de familie van W, wat aldus mannelijke familieleden van zijn kerngezin zijn. Voorts dient ook vastgesteld te worden dat na zijn vertrek uit Afghanistan samen met zijn broer I. – en nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker geen klaarheid schept over de situatie van zijn vader – zich nog steeds een broer Is., die op het ogenblik van persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 22 juni 2023 aldus ongeveer 16 jaar moet zijn, in Afghanistan bevindt (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7-8).

4.7.1.11. Gelet op wat voorafgaat, toont verzoeker met zijn betoog niet aan dat verweerder geen gedegen onderzoek heeft gevoerd naar zijn persoonlijke omstandigheden en verklaringen.

4.7.1.12. Tot slot betoogt verzoeker dat het gebrek aan documentaire bewijsstukken niet volstaat om een relaas als ongeloofwaardig te beschouwen, aangezien verklaringen op zich een voldoende bewijs kunnen zijn op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. Hij wijst erop dat hij verscheidende documenten heeft neergelegd en hij dus alle moeite heeft gedaan om zoveel mogelijk stukken bij te brengen, zodat zijn samenwerkingsplicht is volbracht.

Uit het loutere feit dat verzoeker verklaringen heeft afgelegd en getracht heeft deze te ondersteunen met documenten in het licht van de medewerkingsplicht, kan geenszins afgeleid worden dat zijn verklaringen ook oprecht zijn. Het loutere feit dat stukken worden voorgelegd leidt er niet *ipso facto* toe dat ze ook de waarachtigheid van de verklaringen aantonen.

Ter volledigheid wijst de Raad er nog op dat betreffende de documenten voorgelegd ter staving van het werk van zijn broer I. bij de ALP, gemotiveerd wordt dat geloof wordt gehecht aan het werk van zijn broer bij de ALP.

4.7.1.13. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. Het loutere feit dat zijn identiteit – waarbij weliswaar dient te worden opgemerkt dat de door hem opgegeven leeftijd wel degelijk betwist wordt – en die van zijn familieleden onbetwist blijft, doet hieraan geen afbreuk.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.7.1.14. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker, kan hij ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.7.2. Betreffende de vrees wegens (gepercipieerde) verwestering

4.7.2.1. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een '*mahram*'. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en '*hudud*'- en '*qisas*'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft '*zina*' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. '*Zina*' is

één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, *Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerste zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de

"geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 148-149; CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan: targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afgaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afgaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar verweerder in de bestreden beslissing verwijst, bijtreden (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

4.7.2.2. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De Raad wijst erop dat volgens leeftijdsonderzoek verzoeker minimum 19,1 jaar was op 12 april 2022 en hij aldus in april 2003 of vroeger geboren is. Daarnaast blijkt dat verzoeker verklaard heeft dat hij 4 à 5 dagen voor de taliban Kabul innam (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9), Afghanistan heeft verlaten, waardoor kan vastgesteld worden, gelet op de machtsovername van 15 augustus 2021, dat verzoeker tot minstens zijn 18 jaar in Afghanistan heeft verbleven, zodat eveneens kan vastgesteld worden dat verzoeker zijn vormende jaren heeft doorgebracht in Afghanistan alwaar verzoeker onderwijs genoot tot de 9de graad, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels twee jaar in België verblijft, kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De duur van zijn verblijf in België sinds 4 april 2022, *in casu* 2 jaar, is dermate kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan, daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, zijn twee zussen en zijn broer Is. in Afghanistan verblijven (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7-8). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij om de week of om de twee weken nog contact heeft met zijn familie (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8) en bij wie hij zich desgevallend kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker verklaarde praktiserend soennitisch moslim te zijn (verklaring DVZ, nr. 9, persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4).

Waar verzoeker stelt dat hij bezig is zich de westerse normen en waarden eigen te maken, dat hij zich niet meer volledig houdt aan de islamitische waarden en normen, dat het niet mag verwonderen dat hij hier reeds een leven heeft opgebouwd gezien zijn verblijf van meer dan twee jaar en zijn schoolgang, dat hij zich inzet om aan zijn toekomst in België te werken en zich ontwikkeld heeft onder de geldende Belgische normen en waarden, beperkt hij zich tot blote beweringen die hij, behoudens zijn verblijf van twee jaar in België, op geen enkele wijze staft of onderbouwt. Bovendien toont hij met voornoemd betoog hoogstens aan dat hij zich wil

aanpassen aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, doch dit kan niet volstaan om aan te tonen dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

De Raad wijst er verder op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet naleving van heersende regels en normen in Afghanistan, en dit als uiting of toeschrijving van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker, die simpelweg verwijst naar zijn verblijf in België gedurende twee jaar en naar een schoolgang, maakt niet aannemelijk dat zijn levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Verzoeker geeft, behalve zijn verwijzing naar zijn verblijf in België en de bewering over de schoolgang in België geen enkele concrete invulling aan zijn zelf ingeroepen verwestering. Hij is aldus niet in staat om *in concreto* aan te tonen dat in zijn hoofde sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als niet-conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden geviseerd/vervolgd.

De uiteenzetting van verzoekers vermeende verwestering is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Het komt hierbij niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijken ook geen andere concrete elementen op grond waarvan zou kunnen worden besloten dat verzoeker zich door zijn verblijf van twee jaar in België fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld.

Verzoeker toont niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van een gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift opmerkt dat de taliban geen duidelijk standpunt hebben ingenomen ten aanzien van terugkeerders en dat zij een streng islamitisch beleid wensen te voeren, ter staving waarvan hij verwijst naar en citeert uit landeninformatie, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift en aanvullende nota louter te verwijzen naar en te citeren uit algemene informatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op en blijft hij in gebreke *in concreto* een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) aan te tonen.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*), kan verzoeker niet dienstig verwijzen naar zijn persoonlijke problemen met de taliban en maakt hij niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Waar verzoeker betoogt dat hij zichzelf reeds in een slecht daglicht heeft geplaatst bij de taliban wegens zijn herhaaldelijke afwijzingen om zich aan te sluiten, stelt de Raad vast dat verzoeker op geen enkel ogenblik tijdens zijn procedure melding heeft gemaakt van

het herhaaldelijk afwijzen om zich aan te sluiten bij de taliban. Met deze loutere, niet-gestaafde noch onderbouwde bewering toont verzoeker niet aan dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in de negatieve aandacht stond van de taliban. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geveiseerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de beweerde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer. Het betoog van verzoeker dat hij niet beschikt over enige uitnodigingsbrief inzake werkaangelegenheid, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. De Raad herhaalt dat stigmatisering, discriminatie of uitstoting slechts in uitzonderlijke gevallen kunnen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, die verwijst naar de EASO “*COI query Afghan nationals perceived as 'Westernised'*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Hierbij dient te worden herhaald dat verzoeker nog steeds contacten onderhoudt met zijn in Afghanistan verblijvende familieleden.

Waar verzoeker betoogt dat hij nu gezocht wordt door de taliban omwille van de schande, dat de gemeenschap/dorpelingen uit schrik voor de taliban ook de familie zo zal aanzien en hen belasteren niet ondenkbaar is, dat de taliban dan onmogelijk als actor kan worden beschouwd die bescherming kan bieden tegen de dorpelingen, waarbij hij verwijst naar en citeert uit de reeds vermelde *Guidance note* van het UNHCR van februari 2023 en stelt dat dit ook werd bevestigd in een arrest van de Raad van 19 januari 2023, wijst de Raad er opnieuw op dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en aldus ook niet aan de stelling dat hij wordt gezocht door de taliban omwille van de schande, zodat hij ook niet aannemelijk maakt dat het belasteren van zijn familie door de gemeenschap daardoor mogelijk is. Bijgevolg is ook zijn betoog dat de taliban niet kan beschouwd worden als actor van bescherming niet dienstig.

Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet volgt dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Hij brengt ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden geveiseerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Gelet op wat voorafgaat brengt verzoeker in het kader van zijn verzoek geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden geveiseerd omwille van zijn verblijf in Europa.

De algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit het Westen en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren vermag, gelet op het gebrek aan concrete en op verzoekers persoon betrokken elementen, evenmin in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota van 22 maart 2024 een betoog voert omtrent het gebrek aan gegevens met betrekking tot een terugkeer uit het Westen, wijst de Raad er vooreerst op dat dit betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt.

Voorts blijkt uit de aanvullende nota van verweerder van 15 maart 2024 wat volgt:

“De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform.

Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Reizigers die het land binnenkomen kunnen ondervraagd worden door de de facto autoriteiten. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd. Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden."

De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is voldoende en in de regel, voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel, niet problematisch. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker geen daadwerkelijke, noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban. Waar verzoeker in zijn aanvullende nota van 22 maart 2024 bemerkt dat de taliban hun controle op verplaatsingen in het land vergroten door meer personeel aan te werven voor het bezetten van checkpoints, verwijst de Raad naar wat hierover hoger werd uiteengezet. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden gevisieerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch zijn er concrete indicaties die erop wijzen dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen. De algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit het Westen en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren vermogen, gelet op het gebrek aan concrete en op verzoekers persoon betrokken elementen, evenmin in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Waar verzoeker nog een betoog voert in zijn verzoekschrift en in zijn aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting over het gebrek aan actuele en betrouwbare informatie, wijst de Raad op het gestelde in punt 4.4.

Verzoekers betoog inzake het gebrekkig onderzoek naar het risico omwille van (toegeschreven) verwestering en terugkeer uit het Westen en zijn kritiek op de beschikbare landeninformatie die wordt gehanteerd en die hij nog steeds onvoldoende acht, te meer gelet op het feit dat er sinds de machtsvername slechts enkele Afghanen gedwongen lijken te zijn teruggekeerd uit Europa, kan niet anders doen besluiten. De Raad wijst erop dat bij de bovenstaande beoordeling rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn, dit onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 255 609 van 4 juni 2021, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

4.7.2.3. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

4.7.3. Betreffende de socio-economische en humanitaire situatie

4.7.3.1. Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C- 465/07, Elgafaji, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C- 542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan noch uit de uiteenzetting en geciteerde informatie in het verzoekschrift en de aanvullende nota van verzoeker, noch uit de landeninformatie aangehaald door verweerder worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend worden veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan worden veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.7.3.2. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Voor zover verzoeker van mening is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan het gevolg is van het feit dat er een einde is gekomen aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Verzoeker verwijst in zijn aanvullende nota van 22 maart 2024 naar een artikel aangaande de stijgende spanningen na het verbranden van een Koran in Stockholm Khaama “*Swedish Committee halts activities in Afghanistan amid rising pressure*” van 17 maart 2024 en een artikel betreffende de verlenging van het mandaat van UNAMA en de verslechtering van de situatie in Afghanistan, met name Ariana News “*UN Security council extends Afghanistan mission mandate for one year*” van 16 maart 2024 en UNAMA “*Report on Afghanistan*” van maart 2024. Verzoeker betoogt voorts dat uit het verslag van UNAMA van maart 2024 valt af te leiden dat de controle van verplaatsingen in het land zijn vergroot en de checkpoints worden bezet door de taliban, de situatie van de scholen is verergerd, veiligheidsincidenten toenemen, de economische situatie niet verbetert en de werkloosheidscijfers de hoogte in gaan en aldus zo het risico om in een situatie van verregaande deprivatie terecht te komen is aangetoond. Betreffende verzoekers verwijzingen naar bovenvermelde artikelen en rapporten, stelt de Raad vast dat het risico voor verzoeker *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt, waarbij van hem mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan. Dit is *in casu* niet het geval.

4.7.3.3. De Raad onderstreept dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoeker in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (risiken te) worden geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker laat na enigszins aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Hij toont dit evenmin aan door te wijzen op de grove mensenrechtenschendingen door en het ‘schrikbewind’ van de taliban, met inbegrip van een strikte en vergaande toepassing van de sharia.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, zijn twee zussen en zijn broer Is. nog in Afghanistan verblijven (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7-8). Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker om de week of om de twee weken nog contact heeft met zijn familie (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8).

4.7.3.3. Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM valt *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.7.4. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Het betoog van verzoeker en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.7.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

4.8.1. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en

waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

4.8.2. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en 'Islamic State Khorasan Province' (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de 'National Resistance Front' (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van 'Improvised Explosive Devices' (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige 'Afghan National Defense and Security Forces' (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als 'verminderd' en 'beperkt'. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kabul en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kabul) (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als 'gevechten', 994 als 'geweld tegen burgers', en 477 als 'explosies/geweld op afstand' (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, *COI Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 29-30).

In Kabul werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kabul, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kabul. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de *Afghanistan Country Focus* van de EUAA van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman,. De Raad stelt vast dat voor de provincie Laghman geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA van januari 2023.

De familie van verzoeker woont heden in Kabul (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 26). Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het

grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA van januari 2023.

4.8.3. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift en zijn aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de commissaris-generaal op 15 maart 2024 neergelegde aanvullende nota. De informatie waarnaar verzoeker verwijst, is dezelfde als, of ligt minstens in lijn met, deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld. Door louter de uitdagingen bij het verzamelen van informatie en mogelijke onderrapportering van het aantal geweldsincidenten door bronnen ter plaatse te benadrukken, daarbij onder meer verwijzend naar dezelfde bronnen waarop bovenstaande analyse gebaseerd is, toont verzoeker niet aan dat daaruit de verkeerde conclusies zijn getrokken, rekening houdende met de moeilijkheden inzake het verzamelen van informatie zoals hierboven aangegeven in punt 4.4.

Verzoeker citeert uit nieuwsberichten, rapporten en richtlijnen, waaruit blijkt dat er in het algemeen in Afghanistan, alsook in verzoekers regio van herkomst, nog steeds sprake is van een volatiele veiligheidssituatie en veiligheidsincidenten. Deze informatie over de veiligheidsincidenten ligt in lijn met de door de commissaris-generaal gehanteerde objectieve landeninformatie, waarmee aldus rekening werd gehouden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in punt 4.8.2. Verzoeker toont met deze gegevens evenwel niet aan dat er op heden in de provincie Kabul alsnog een situatie van willekeurig geweld voorhanden is die van die aard is dat hij louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

Waar verzoeker in de aanvullende nota verwijst naar een vernietigingsarrest nr. 297 075 van de Raad van 14 november 2023 in het kader waarvan verzoeker meent dat dezelfde redenering moet worden toegepast op verzoeker, dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht en dat er momenteel meer recente info aanwezig is.

De Raad herhaalt nogmaals dat de kritiek van verzoeker op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Er dient nog te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

4.8.4. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

4.11. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat *in casu* het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

4.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk

die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER